

מקור המאמר בזהר פרשת תרומה דף קל ע"א
מעלת חצות ליל שבת קדש

רָזָא דָּא לְחַכְיָמִין אַתִּייהִיבַת. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְּפְּלִיג
לִילְיָא, בְּלִילְיָא דָּא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי
לְאַעְלָא בְּגַנְתָּא דְלַעִילָא. וְרָזָא דָּא, בְּיוֹמֵי דְחוּל
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאל בְּגַנְתָּא דְעֵדָן דְלַתְתָּא,
לְאַשְׁתַּעֲשַׁעָא עִם צְדִיקָיָא דְשָׂרָאן תַּמָּן, וּבִשְׁבַת,
בְּהָהוּא לִילְיָא דְשַׁבְּתָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאל
בְּגַנְתָּא דְלַעִילָא, בְּרָזָא דְמִקּוּרָא עֲלָאָה.

בְּגִין דְּבִיוְמֵי דְחוּל, כָּל נְשַׁמְתִּין דְּצְדִיקָיָא כְּלָהוּ,
בְּגַנְתָּא דִּי בְּאַרְעָא שְׂרַיִין. וְכַד אַתְּקַדֵּשׁ יוֹמָא
בְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא, כָּל אֵינּוֹן מִשְׂרַיִין דְּמִלְּאָכִין קְדִישִׁין
דִּי מְמַנּוּ גּוֹ גַּנְתָּא דְלַתְתָּא, כְּלָהוּ סְלָקִין לְהַנִּי
נְשַׁמְתִּין, דְּשְׂרַיִין גּוֹ גַּנְתָּא דְלַתְתָּא, לְעֲאֵלָא לְגַבֵּי
הָהוּא רְקִיעָא דְקַיִמָּא עַל גַּנְתָּא, וּמִתַּמָּן אֲזִדְמַנּוּ
רְתִיבִין קְדִישִׁין, דְּסַחְרָאן פְּרַסֵי יִקְרָא דְמִלְּבָא,
וּסְלָקִין לֹון לְכָל אֵינּוֹן נְשַׁמְתִּין, בְּגַנְתָּא דְלַעִילָא.

בֵּינָן דְּאַלִּין רוּחִין סְלָקִין, כְּדִין רוּחִין אַחְרָנִין
קְדִישִׁין, נַחְתִּין, לְאַתְעַטְרָא בְּהוּ עֲמָא
קְדִישָׁא. אֵלִין סְלָקִין, וְאַלִּין נַחְתִּין.

כִּינּוֹן שְׁהַרוּחוֹת הַלְלוּ עוֹלוֹת, אֲזִי רוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת אַחְרוֹת יוֹרְדוֹת לְהַתְעַטֵּר בְּהֵם הָעַם הַקְּדוֹשׁ.
אֵלִין עוֹלוֹת וְאַלִּין יוֹרְדוֹת.

סוּד זֶה נִתֵּן לְחַכְמִים. בְּשַׁעֲה
שְׁנַחֲלֵק הַלִּילָה, בְּלִילָה הַזֶּה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּזָה
לְהַכְנִס לְגֹן שְׁלִמְעָלָה. וְסוּד
זֶה, בְּיַמֵּי הַחֹל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא נִכְנָס לְגֹן עֵדָן שְׁלִמְטָה
לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים
שְׂשׂוּרִים שָׁם, וּבִשְׁבַת,
בְּאוֹתוֹ לֵיל שַׁבַּת, הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגֹן
שְׁלִמְעָלָה, בְּסוּד הַמִּקּוּר
הָעֲלִיּוֹן.
מִשׁוּם שְׁבִימֵי הַחֹל כָּל
נְשַׁמּוֹת הַצְּדִיקִים כְּלָן שׂוֹרוֹת
בְּגֹן שְׁבַאֲרִין, וּכְשַׁמְתִּין קְדִישִׁין
הַיּוֹם בְּעֶרְבֵי הַשַּׁבַּת, כָּל אוֹתָם
מִחֲנוֹת שֶׁל מִלְּאָכִים קְדוֹשִׁים
שְׁמַמְנִים בְּתוֹךְ הַגֵּן שְׁלִמְטָה,
כָּלֵם מַעְלִים אֶת אוֹתָן נְשַׁמּוֹת
שְׂשׂוֹרוֹת בְּתוֹךְ הַגֵּן שְׁלִמְטָה,
לְהַכְנִיס לְאוֹתוֹ הַרְקִיעַ
שְׁעוּמֵד עַל הַגֵּן, וּמִשָּׁם
מִזְדַּמְנוֹת מְרַכְּבוֹת קְדוֹשׁוֹת
שְׁסוֹבְבוֹת אֶת כֶּסֶף הַכְּבוֹד
שֶׁל הַמַּלְאָךְ, וּמַעְלִים אוֹתָם אֶת
כָּל אוֹתָן נְשַׁמּוֹת לְגֹן שְׁלִמְעָלָה.

וְאִי תִימָא, הָא גִנְתָּא דְבְּאַרְעָא, בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא
 יִתְבָּא בְּרִיקְנִיָּיא בְּלֹא נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקִיא. לָאו
 הֵכִי. אֶלְא נִשְׁמַתִּין אֶזְלִין, וְנִשְׁמַתִּין אֶתְיִין. נִשְׁמַתִּין
 סְלִקִין, וְנִשְׁמַתִּין נַחְתִּין. נִשְׁמַתִּין אֶזְלִין מִגּוֹ גִנְתָּא,
 וְנִשְׁמַתִּין אֶתְיִין לְגוֹ גִנְתָּא. כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין
 דְּצַדִּיקִיא, דְּמִתְּלַבְּנֵן בְּיוֹמֵי דְחוּל, וְעַד לָא עָאֵלוּ
 לְגוֹ גִנְתָּא, בְּשַׁעֲתָא דְאֵלִין נַפְקוֹן, אֵלִין עָאֵלוּ
 וְגִנְתָּא לָא אֲשַׁתָּאר בְּרִיקְנִיָּיא. בְּרוּז דְלַחַם הַפְּנִים
 בְּיוֹם הַלְקָחוֹ.

אלו נכנסות, והגן לא נשאר ריק, בסוד לחם הפנים ביום הלקחו.

ספר אור הזהר (עמוד 258)

ראה גם ראה כי בחינת ספר הזהר הוא בבניה, ומידע ידיע מאי דאתמר בזהר הקדוש ובתקונים בדוכתי טובא כאשר ירדה הקורא אצל עין רוג"ל איזה מקום בינה, והוא כי חמשים שנים דיובל הנה הנם חמשים שערי בינה.

וזה אמר וקראתם דרור בארץ לכל יושביה, וקראתם דיקא, אשר תקרא"ו אותם בספר הזהר והתקונים, ובזכותא תליא מילתא, דעל ידי זה דרור בארץ לכל יושביה. ועל זה סיים וקאמר יובל היא, כלומר דהם בחינה אחת, כמו שיובל בחינת בינה, כמו כן למוד הזהר הקדוש אני בינה לי גבורה.

ומה שאמרו בזהר הקדוש במאמר הלזה על ידי למוד ספר הזהר שהוא מסטרא דבינה ויהיו טועמי"ם מלמטה מאילנא דחיי נפשי יסוב"ב ינחני לרמוז בזה כי בינה עם הפולל גימטריא חיי"ם.

(נפש חיים מערכת ה' אות ה')

[דברי הרעיא מהימנא הנזכר לעיל נתבארו באריכות בספר תניא קדישא, אגרת הקדש סימן כ"ו, עין שם].

ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קב"ד): והמשפילים יזהירו בזהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באליון לא צריך נסיון, ובגין דעתידיו ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) יי בדר ינחנו ואין עמו אל נכר. עד כאן לשונו.

הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחוזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, בשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיכפו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה.

(של"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון)